PĂȚANIILE lui PIS-PIS

de MIHAIȚA

Pis- Pis e un pisoi de treabă
micuț ,frumos și dolofan,
are mustață și sprâncene
și e un mare năzdrăvan.

Neascultător nevoie mare
și jucăuș — cum îi e felul,
o supără pe bunicuța
și des se ceartă cu cățelul

De dimineață până seara
de pozne tot mereu se ține,
ba-l vezi în casă, ba în curte,
ba sburdă'n curțile vecine.

Dar iată : într'o dimineață
când se trezi Pis-Pis în zori,
văzu lângă coteț o cloșcă
c'un cârd întreg de puișori.

Clonc-clonc ! Clonc-clonc ! făcea [moțata
chemându-și puișorii ei,
tot scormonind printre buruene
să le găsească gândăcei.

Pis-Pis își zise: — Ia te uită
ce puișori mici și grăsuți !
Hai să mă joc puțin cu dânșii,
să-i necăjesc, căci sunt prostuți.

Și, făr'a sta prea mult pe gânduri,
cu coada'n sus, porni semeț
să necăjească puii cloștei
ce ciuguleau lângă coteț.

Dar, vai ! Când îl văzu moțata,
amar de coada lui stufoasă.
— Clonc-clonc! Cârr ! Cârrr! Ți-e [rău eu ție !
Se repezi ea furioasă.

— Miau! miau ! țipă speriat săr- [manul
abia scăpat din ciocul ei
și o tuli pe ușă'n casă...
Vai, ce mai haz făcea Grivei !

Râdeau și curcile și vaca
și rațele râdeau : mac, mac !
râdea și cioara cocoțată
colo, pe-o creangă de copac.

Și-acum ascuns sub pat, în colț,
lingându-și coada jupuită,
Pis-Pis gândea cu-amărăciune
la fapta lui nechibzuită.

— Așa pățesc, îi spuse Mița,
mămica lui cu minte multă,
copiii care n'au astâmpăr
și care pe părinți n'ascultă.